

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΟΒΑΝΙ ΒΕΡΓΚΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΧΙΜΑΙΡΑ

ΦΟΥ έπιμένετε τόσο πολύ, να σάς διηγηθώ την ιστορία του νεαρού όσο και διασήμου κι' άτυχου ζωγράφου Σεθιέρ, όποχωρδω, φίλοι μου... Άκούστε την, όπως την είδα και την άντελήφθην ό θιος, μία πού ήμου άχώριστος και στενός του φίλος...

...Πραγματικά, ή δεσποινίς "Άννα Ριμπώ ήταν μία άπ' τις καλλονές εκείνες, ή όποιες πάντα γοητεύουν τόν άνθροπο... Φανταστήτε τώρα, πόσο γοητεύσε τόν Σεθιέρ, πού ήταν και καλλιτέχνης!...

Όταν τή γνώρισε για πρώτη φορά ό Σεθιέρ, ήταν πολύ νέος άκόμη, και στην άρχή τού κατόπιν λαμπρού σταθίου του. Τήν άγάπησε τρελλά, και πήγε να τή ζητήσει άπ' τούς γονείς της. Έπειδή όμως τά οικονομικά του, δέν ήσαν τότε σε άνθηρη κατάσταση, έκείνοι θρήκαν μία ώραία πρόφρασι κι' άρνήθηκαν τήν πρότασί του.

...Και σε λίγους μήνες, ή "Άννα παντρεύεται έναν άλλον πλούσιο νέο!

...Η είδησις τού άπροσδοκίτου γάμου της άγαπημένης του, ήταν ακούστος κεραυνός για τόν άτυχο Σεθιέρ. Είχε βέβαια πικραθή για τήν άπόρριψη της πρότασός του άπ' τούς γονείς της "Άννας, μά έλπισε ν' άπογίτη γρήγορα φίμη και πλούσι, ώστε να τούς άναγκάσει επίτελους να τόν δεχθούν για γαμβρό.

...Η καρδιά του λοιπόν σπαράχτηκε, μόλις έμαθε τήν άνέλπιστη είδησι. Άκόμη θυμοεμία τά διαρκή και θερμά δάκρυά του, τήν άγωνία του, τή φριχτή μελαγχολία του, και τά φαναχτά παραληρήματα τού πόνου του.

...Κι' ό έπιλογος όλων αυτών τών θλιβερών κρίσεών του, ήταν πάντα ό έξης: "Έσφιγγε τά δόντια του, άνέμιχε βίαια τις γροθίες του, και μούγκριζε:

—Κι' όμως!... Η "Άννα μία μέρα θά γίνη γυνάικα μου!

—Μά άφού εινε γυνάικα άλλου, τώρα; τοιμύοσα πότε-πότε να ψιθυρίζω.

—Αδιάφορο!... Δέν ξέρω!... Αυτό πού ξέρω εινε, ότι μία μέρα ή "Άννα θά γίνη γυνάικα μου!

...Άναγκαζόμουν να σωπαίνω. Υπόφερα κι' ένώ μαζί του, γιατί είχε εγγενική καρδιά ό έλεκτός αυτό ζωγράφος, και τόν άγαπούσα Ξημερωνώντας σε άτελείωτους περιπάτους, μέσα στα σκοτάδια, στη βροχή, στην καταχνιά και στα χιόνια πολλές φορές. Είχε πάντα τόν στόμα βουβό, τώ μέτωπο κατεσφιασμένο και τόν πυρετό στό βλέμμα.

...Κράτησε δυό χρόνια σχεδόν, ή άπελπιστική αυτή κατάσταση. Και τέλος, μία ήμέρα, τόν πέτυχα χασομένο. Άκτινοβολούσε από άσυγκράτητη άγαλλίασι.

—Ξέρεις; μου είπε, μόλις μ' είδε. Παντρεύομαι!

...Χάρηκα δλόψυχα για τώ άπροσδοκίτη νέο, και τού άποκρίθηκα:

—Μά αυτό εινε ουσού έπισημα, για σένα!... Μετά πάνε περίπατο τώρα, κι' ό παρακαλώ σου κι' ή άδικες μελαγχολίες του, πού κόντευαν να σε στείλουν στον τάφο!... Και ποιά εινε ή μέλλουσα σύζυγος πού διάλεξες;

—Τή λένε Λουίζα. Εινε μία φτωχή κι' όρφατή από γονείς νέα, αλλά έρασιότατή!...

...Σε λίγες ήμέρες τήν παντρεύτηκε, χωρίς έπισημότητες και έορτές. Τή γνώρισα τότε κι' ένώ, και κόντευα να ξεφουίνσω άπ' τήν καπάληξή μου: "Ήταν ή ζωντανή έκπνοα της "Άννας Ριμπώ!... Κορμισσασιά, πρόσωπο, κινήσεις κλπ., ίδια κι' όμοια ή "Άννα Ριμπώ!...

...Έξη μήνες ύστερα άπ' τώ γάμο του, ό Σεθιέρ κέρδιζε τώ πρώτο βραβείο της έτησις «Ζωγραφικής Έκθέσεως της Ρώμης».

...Τώ έργο του πού θρασυέθηκε, ήταν μία έλαιουγραφία με τόν τίτλο «Τώ λατρευτό Είδωλό μου!» Ήταν μία περίεργη, και συμβολική μαζί, προσωπογραφία νεαρής γυναικας, τώ άνω πρόσωπο της όποιας ήταν άπαράλλαχτο με τώ πρόσωπο της συζύγου του Λουίζας...

...Μά ήταν συγχρόνως κι' άπαράλλαχτο με τώ πρόσωπο της πρώτης λατρευτής του, της "Άννας!...

...Ό Σεθιέρ, ύστερα άπ' τόν πρώτο αυτόν θρίαμβό του,

γνώρισε γοργά τόν πλούτο και τή δόξα. Ζούσε όμως άπλά και γαλήνια με τή σύζυγό του, άποτραβηγμένος σχεδόν πάντα στην ήσυχία τού νοικοκυριού του ή τού άτελιέ του.

...Τούς έπισκεπτόμουν συχνά στο σπίτι. Η σύζυγός του ήταν τύπος θαυμασικός και άπλουσάτης στον χαρακτήρα νοικοκυράλας. Πού όμως τή βρήκε ό Σεθιέρ, και πώς τήν πρωτογνώρισε, δέν μπόρεσα να μάθω ποτέ μου!

...Ξέρω μόνον καλά, ότι ή Λουίζα τόν ένέπιπε πάντα και στα ύπόλοιπα κατόπιν έργα του. Ξρασιότατη, χαρισιάτη, και νεοτάτη, άγαπούσε βαθιά τόν σύζυγό της... Έγώ όμως, είχα μία διάθεσι στην ψυχή μου, ότι ό Σεθιέρ δέν τήν άγάπησε ποτέ ελικρινά!...

...Τι άραγε συνέβαινε στην καρδιά του;... Μήπως στο πρόσωπο της Λουίζας, έξακολούθουσε να λατρεύη τήν "Άννα;...

...Ίσως... Γιατί μία άνταύγεια μελαγχολίας στο πρόσωπο της Λουίζας, έδειχνε πώς κάτι τώ τραγικό συνέβαινε κάτω άπ' τήν άδιάφορη φαινομενικά ζωή τών δυό συζύγων...

...Απ' τήν ήμέρα τού γάμου του, πέρασαν πέντε χρόνια. Έντοματάξυ ό Σεθιέρ είχε γίνη πλουσιώτατος κι' ένδοξος.

...Συνέβη τότε να χηρέψω ή "Άννα. Είχε σκοτωθί ό σύζυγός της σε κάποιο σιδηροδρομικό δυστύχημα. Τότε, έαφνικά, οι κάπως στυγνολί τρόποι τού Σεθιέρ έγιναν νευρικοί. Μία κρυφή ψυχική ταραχή τόν άναστατώνε διαρκώς... Συγχρόνως, μεγάλωσε σε άπελπιστικό σημείο ή συγκαταμένη ώς τότε θλίψις της Λουίζας, κι' ή μελαγχολία της έξιστασε μαύρη πιά κι' άπελπιστική!...

...Και σε δυό-τρεις μήνες, έπαθε από μαρασμό ή φτωχή αυτή ύπαρξις, και πέθανε!

...Ό Σεθιέρ δέν πήρε κατάκαρδα τώ θλιβερό γεγονός. "Ίσα-Ίσα, ξεχώρισα μερικές φορές μία κρυφή έννοχη χαρά στα άνήσυχα μαύρα μάτια του.

...Και μία ήμέρα—λίγους μήνες μετά τόν θάνατο της γυναικας του—ήρθε στο καφενείο πού σύχναζα. Με άντάμωσε, και μου έπε με άνυπόκριτη πειά χαρά:

—Ξέρεις;... Παντρεύτηκε τήν "Άννα!

...Απόφωνα να τόν συχαρώ τώ έξαορκετική διάχυσι. Μου φαινόταν σάν ένοχος αυτός ό γάμος, πού δέν θά μου έκανε εντύπωσι σε μία όποιαδήποτε άλλη περίπτωση. Και μετά τά κάπως ψυχρά συχαρητήρια μου, περιωρίστηκα να τώ πώ:

—Πραγματοποίησες τέλος πάντων τώ άνεύρω σου, φίλατε Σεθιέρ!

—Βλέπεις; με δέικομε με λαχτάρα. Θυμάσαι πού σουλεγα πάντα, ότι ή "Άννα θά γινόταν κάποτε γυνάικα μου;

...Ωστόσο, έπειτα από άρκετές έθδομάδες τόν συνάντησα πάλι στο δρόμο. "Απόφευγα βέβαια τώρα, να τόν έπισκεπταμαι στο σπίτι του. Τόν είδα κίτρινον, σκεπτικόν, γεμάτον από θλιβερές έννοιες, κι' άπόρησα

—Όταν παντρεύτηκε τή Λουίζα, νόμιζα πως έθβρισκα σε αυτή τώ ειδωλό μου! μου είπες με βαρεία κι' άργή φωνή. Γελάστηκα οίκτρα, όμως... Άντι να βρώ τήν "Άννα, τώ ειδωλό αυτό της πρώτης μου άγάπης σπή Λουίζα, βοηθά μονάχα τή σκιά της!... Μία άπλή κι' άόριστη ήχώ της "Άννας, βρήκα στη Λουίζα!... Η άπογοητεύσις μου, και τή Λουίζα σκότους, κι' έμένα

φαρμάκωσε!... Πήρα τώρα τήν "Άννα... Άλλοίμονο, όμως!...

Κι' έδω φριχτή ειρωνεία της τύχης!...

—Τι θέλεις να πής; τόν δέικομα με άγωνία. Κούνησε τώ κεφάλι του, και μουμούρισε:

—Ίδού: Σ' τήν "Άννα βρήκα μία άπλή κι' άόριστη ήχώ της Λουίζας μου!...

...Δέν θέλω να μού πής άλλα. Σκυφτός, και σέρνοντας τά βήματά του, άπομακρύνθηκε

...Τι εινε συμβέ, στον πραγματικά δυστυχισμένο φίλο μου;... Άπλούστατα, τώ έξης πρωτόκουστο: Παντρεύτηκε τή Λουίζα, άποκλειστικά για τήν καταπληκτική όμοιότητά της με τήν "Άννα του, με τήν πρώτη θερμή άγάπη του, θηλαδή!...

...Μά όσο και νάμοιαζε της "Άννας ή Λουίζα, όστόσο δέν ήταν "Άννα! Κι' ό Σεθιέρ, άποσημειώμενος, παραβλέποντας ή λατρεία και τά ύπερονα ψυχικά χαρίσματα της φτωχής τού γυναικας, προκάλεσε τώ θάνατό της με τήν ψυχρή του στάσι!...

...Τώρα παντρεύτηκε τήν "Άννα... Κι' ή "Άννα αυτή, εινε ή "Άννα της πρώτης του θεαμής άγάπης, άτόφια κι' όλοζώνταν!...

...Όστόσο, είχε περάσει ήδη άπ' τή ζωή του ή έκλεκτή ύπαρξις

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 269)

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΧΙΜΑΙΡΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 244)

μιάς άλλης γυναίκας: Τής Λουίζας!

...Κι' ο Σεβιέρ, άναγκασμένος και θεληματικά κι' άθελά του, να κάνει διαρκώς συγκρίσεις τής πρώτης του γυναίκας με τή δεύτερη, έβρισκε άνεκτίμητη τή φτώχη του Λουίζα!..

...Ναι!... 'Η "Άνα δέν έμοιαζε καθόλου στόν ευγενικό χαρακτήρα, με τήν άμοιρη πεθαμένη. Ο Σεβιέρ είδε τήν πραγματικότητα ν' άπέρη πολύ άπ' τήν ιδανική μορφή, τήν όποια ή ψυχή του είχε ζωγραφίσει γιά τήν "Άνα. Καί μπροστά της, ή άρετές και ή χάρες τής Λουίζας δυνάμωναν πιά χτυπητές, και τίς νοσταλγούσε σάν δυασμένους τώρα!..

... Συγχρόνως, όσο θυμάταν τή βουθή λατρεία τής συζύγου του γι' αυτόν, ένοιωθε τύψεις άγριες.. Αυτός είχε σκοτώσει τήν άμοιρη εκείνη ύπαρξη, πού τού άνηκε δλόφυχα κι' δλόκορμα, τίς τού χατήρι μιάς άλλης... Κι' αυτή ή άλλη τώρα, ή "Άνα, πού τόσο είχε ποθήσει, δειχνόταν τόσο έγωιστική, τόσο ζηλότυπη γιά τή μνήμη τής έρής νεκράς, και τόσο τυραννολούσε τόν Σεβιέρ με τήν έπιπολαότητα και τή μοχθηρία της, ώστε ο δυστυχής καλλιτέχνης έσθηνε σιγά-σιγά.

'Η δεύτερη αυτή άπογοήτευσις του, πολύ δικαιολογημένη άπ' τήν πρώτη, τόν φαρμάκωνε. 'Η τύψεις του γιά τόν άδικο χαμό τής άγαπημένης του Λουίζας, τόν αφάνιζε. Κι' ή διαγωγή τής "Άνας, τόν έστειλε μιά ώρα γρηγορότερα στόν τάφο!

... 'Αγάπησε μιά χιμαίρα, ο άτυχός καλλιτέχνης.. Κι' έτρεχε με δίχα έσπίσω της, άκόμα κι' όταν ή ψυχρή λογική κι' ή πραγματικότης τή πεζής ζωής, τούδειχναν τó μάταιο-μιά κι' έπικίνδυνο-τής προσπάθειας του..

...Ναι, ή έρωτική αυτή χιμαίρα, ώδήγησε στόν τάφο μιά άβώα ύπαρξη, τή Λουίζα κι' έναν λαμπρό και γεμάτον άπό μέλλον καλλιτέχνη, τόν Σεβιέρ..

ΜΕΤΟΥΣ "ΒΑΣΙΛΕΙΣ,, ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 241)

μιά έξαιρετικά όμορφη φίλη, ιδιόκετο μέγαρο και σ' ένα νόμιό του ύπεροσον πολλές χιλιάδες κατοικούν. Ζή σάν πρίγκιπας. Κάθε χρόνο δίνει μιά φαντασμαγορική γιορτή στό μέγαρό του, στήν όποια καλεί και όλα τά.....λαγονικά τής Γενικής "Ασφαλείας! Έκείνοι φυσικά δέχονται τήν πρόσκλησή του, γιατί στό μέγαρο τού Νόμιό κάνουν πολύ περιέργες γνωριμίες. Οί κατοικοί, μεθυσμένοι άπό τή σαμπάνια, άρχίζουν να διαγορεύουν τά κατορθώματά τους και να διαφορίζουν μ' αυτό τόν τρόπο σκοτεινά και μυστηριώδη έγελήματα. Στην τελευταία, λοιπόν, γιορτή, πού έθεσε ο Νόμιό, ο άστεινός Λουί Ρενάρ...επιμαθήσεως άπό τήν πρώτη στιγμή ένα ύπατο ύποκαείμενο, πού τού φανόταν ότι χάσται τó είχε συναντήσει. Γιά να έξακριβώσει τήν ταυτότητά του, τó έκανε παρέα όλο τó βράδυ. "Επε μεζού του δυό - τρεις μοιζιλλές κρασί και τέλος τόν κατάφερε να τού έξηγηθή τίς περιπέτειές του.

—Έμένα πού με βλέπετε και δέν με πίνει τó μάτι σου, τού είπε ο κακοποιός, έχω κάνει τούς συναδέλφους σου τής Λυών να ποικεφαλιάζουν ένα χρόνο τώρα γιά να βρούν τους έβαλε φωτιά στό σπίτι τής Μαριζ "Αρβέλ και τήν έκαψε ζωντανή. Μά δέν βαρύνσαι! "Όσο και να παθειώνται, δέν θ' ανακαλύθουν τίποτε. Έμεις ξερούμε να κανονίζουμε τίς δουλειές μας!..

Ο Λουί Ρενάρ, γιά να μη τόν ύπακτευθή ο κακοποιός, δέν τού έιτε τίποτε. Τόν άφησε να διασκεδάσει μέχρι τó πρωί κι' έπειτα τόν συνόδεψε στό σπίτι του. Τήν άλλη μέρα όμως έστειλε δυό άστυφύλακες γιά να τόν φέρουν στό τιμόνι. "Όταν τόν ώδήγησαν μπροστά του, ο κακοποιός τού έδωσε φιλικά τó χέρι και τόν ρώτησε τί συμβαίνει και γιά πούό λόγο τόν έκασαν. Ο Ρενάρ τού έιτε τότε μ' άπάθεια:

—Έχομε ένα τηλεγράφημα άπό τή Λυών ότι εσύ είσαι ο δολοφόνος τής Μαριζ "Αρβέλ. Κύνταξέ τó κι' εσύ, γιά να βεβαιωθείς.

Ο έγλημισίας έπεσε στήν παγίδα. Προσπάθησε να δικαιολογηθή, μά δέν τά κατάφερε, και τήν αναγκάσθηκε να όμολογήσει ότι είχε κάνει ζωντανή τήν άτυχη γυναίκα, γιατί δέν τού έλεγε πού είχε χυθεί τά λεφτά της. Τόν έλεισαν λωπόν στή φυλακή και σήμερα βρίσκεται στή Γουάννη.

'Η Μασσαλία, καθώς βλέπετε, συγκεντρώνει όλα τά.....προσόντα γιά να έινε ή ιδεώδης πόλις γιά τούς λωποδύτες και τούς έγλημισιές.

ENTMONT ΜΑΡΙΑΝ

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 255)

Τά μεγάλα της μάτια κύταζαν τόν νέο έπίμονα, έντατικά, μά όχι θυμωμένα...

—Πώς;.. Ξέρετε; ψιθύρισε αυτός.

'Εκείνη κούνησε καταφατικά τó κεφάλι της.

—Έλαμε κάποιο φίλο στό ίδιο Σύνταγμα.. Μού έιπε τήν άλήθεια.. Ξέρω τή διαγωγή τού αδελφού μου..

—Και ο πατέρας σας;

—Ο πατέρας τόν νομίζει ήρωα. Τού κρύψαμε τήν άλήθεια. Θά τού στοίχιζε πολύ, άν τή μάθαινε.. Μόνο εγώ τήν ξέρω..

Τά σκοτεινά της μάτια γέμισαν δάκρυα.

—Κι' όμως δέν είν' άλήθεια! έιπε με άπόφασι ο Χάρρυ.

—'Αρνεύσθε ότι σκοτώσατε τόν αδελφό μου;

—Τόν σκότωσα, μά όχι γιατί ήταν φυγάς..

—Δέν ήταν φυγάς;

—"Όχι! 'Ανακόλυπα όταν ήταν πειά άργά ό,τι είχε κρυφθή πίσω άπό τούς έρχους, γιά να τραθήσει εκεί τήν προσοχή τού έχθρου... 'Ηταν πολύ καλό τέχνασμα, πού τού στοίχιζε τή ζωή και μιά έσωση. Ο δειλός ήμουνα εγώ!

Κι' ο Χάρρυ έκανε δυό βήματα πρós τήν πόρτα γιά να φύγη. Έιχε τó ύψος ανθρώπου, πού δέν έλιπζει πειά τίποτε άπό τή ζωή.

Φυσικά είχε τή ψέμματα Ψέμματα, γιατί τόν είχε έγγλιξει κατάκαρδα ή θλίψη τής άμορφης και γεναίας εκείνης κόρης..

'Εκείνη κάρφωσε τά μάτια της άπάνω τού σαστισμένη κι' έντρομη και μιά λάμψη έξαρκή σκόρπισε τή σκοτεινιά τών ματιών της. Μά ή φωνή τού νέου άκούστηκε σταθερή:

—Πέστε στόν πατέρα σας πώς δέν δέχομαι τή θέσι πού ήθελε να μου δώση, γιατί... είμαι ένας τεμπέλης. Καληνύχτα σας, δεσποινίς, και σας εύχαριστώ πού μ' έδεχθήκατε στίτι σας... Δέν θά τó ξεχάσω ποτέ.

Τή στιγμή εκείνη ο πατέρας τής νέας έπέστρεψε, κρατώντας στά χέρια του κάτι χαρτιά.

'Η Διάνα έτρεξε πρós αυτόν μ' ένθουσιασμό και τού φώναξε:

—Έχεις δίκιο, μπαμπά... Ο λοχαγός Πότζ είνε άνθρωπος αξίος κάθε έμπιστοσύνης. "Ό,τι χρειάζεται γιά τó κτήμα μας και εύτυχώς δέχεται τή θέσι πού τού προτεινείς!..

WILLIAM MAKIN

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΙ' ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 257)

'Από καιρό είμαι κατεστραμμένος... Είμαι φτωχός!..

—Τό ξέρω!.. τόν δίκουσε εκείνη σιγαλά.

Ο κ. Λιβρό δέν κινήσε να συγκρατήσει μά κίνησε γευστή έκκληση. "Έπειτα χαμογέλασε με παρσία κι' έιτε δελά και λυπημένα:

—"Όχι, δέν ξέρετε.. 'Η φτώχεια, κατά τήν αντίληψή σας, είνε τó να λείπει ή πολυτέλεια, να ζή κανείς χωρίς ύπερβολικά, τρελλά, έξοδα, κάπως πού περιορισμένα τó να διώξη δυό - τρεις άπό τούς δέκα ύπηρέτες του... Έμένα όμως μού συμβαίνουν πράγματα χειρότερα, πολύ χειρότερα..

'Η κ. Φονμπόν άκούμπησε άταλά τó χέρι της στό μπράτσο του.

—Τά ξέρω όλα, φίλε μου.. Τά ξέρω, σάς λέω... Είνε τόσο δύσκολο να κρίνη κανείς τή ζωή του!.. "Όλος ο κόσμος ξέρει τίς στενωχώρες σας... Ξέρω τίς σκληρές στερήσεις σας, τήν καθημερινή άγωνία σας γιά να κρατήσετε τή θέσι σας στόν κόσμο πού άνιγκετε. Είνε φρικτά δά' αυτά και φανερόνουν τó θαμνάσο ύάρους σας. Μά θά σάς κάνω να ξεχάσετε όλες αυτές τίς πίκρες!..

—Πώς!.. Τά ξέρει όλος ο κόσμος;... μουμούρισε ο κ. Λιβρό.

Έχε άπομείνει σάν άπολιθωμένος. Πηγύθανε... Σώλλογζότανε τίς εironικές τού κόσμου, καθώς παρακολουθούσε τίς διάφορες φάσεις τής φτώχειας και τής κακομοιριάς του. "Εβλεπε, χωρίς να γελείται πειά, τήν άξιοθήρητη κομωδία πού έταίξε, γιά να περισώσει τó φανταστικό γούτρό του. Κι' αίσθανότανε τή ντροπή να τόν κινή, να δηλητηριάσει τήν αναπάντεχη εύτυχία του... Μά ή Κλαίρη δέν τόν άφησε να πονή και να λυπάται πολλή ώρα. Πήρε τά χέρια του στό χέμα της και τού έιτε, κιντάζοντάς τον στό μάτια:

—Ξεχάστε. Αυτό είνε τó καλύτερο. Μιά νέα ζωή άρχίζει γιά μās άπό σήμερα. Ξεχάστε τά περασμένα, πιστέ μου φίλε..

Ο κ. Λιβρό πηγύθαν άπό εύρημοσύνη, άπό εύτυχία. Με τó μάτια δακρυομένα, έσκυψε και φίλησε τά χέρια τής Κλαίρης, τά άβρά εκείνα χέρια, τά όποια τού χάριζαν τήν εύτυχία, πού έπί έικοσιπέντε χρόνια δ-νειρεύτανε...

ΦΡΕΙΔ. ΜΠΟΥΤΕ